

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: **King's casino a. s.**, Rozvadov č.p. 7, 348 06 Rozvadov,
zastoupeného JUDr. Vladimírou Knoblochovou, advokátkou,
Vinohradská 938/37, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2017, č.j. 24229/17/5000-10610-701638,
takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 26. 5. 2017, č.j. 24229/17/5000-10610-701638, a rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 29. 12. 2016, č.j. 329184/16/4300-00805-050472, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 25 834 Kč k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Vladimíry Knoblochové, advokátky, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Vymezení věci

1. Žalobci byla uložena 1) pokuta podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), ve výši 125 000 Kč za a) porušení ustanovení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích tím, že v provozovně „KING’S CASINO“ na adrese Rozvadov 7, 348 06 Rozvadov, v období let 2014 a 2015 v některých případech nevyplácel výhry výhradně v penězích, ale část výher vyplácel v tzv. Voucherech, a b) porušení ustanovení § 39 zákona o loteriích v návaznosti na ustanovení § 28 zákona o loteriích tím, že Specializovanému finančnímu úřadu předložil chybná vyúčtování z provozování sázkových her provozovaných podle § 2 písm. m) bodu 1 zákona o loteriích v provozovnách žalobce za období kalendářních let 2014 a 2015, a 2) pokuta podle § 48 odst. 1 písm. d) zákona o loteriích ve výši 35 000 Kč za porušení herního plánu, který je nedílnou součástí rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 29. 11. 2012, č.j. MF-113748/2012/34, ve znění pozdějších rozhodnutí, když v období roku 2014 (ve dnech 9. 2. 2014, 3. 4. 2014 a 1. 8. 2014) a roku 2015 (ve dnech 4. 3. 2015 a 5. 3. 2015) z vybraných karetních turnajů strhával procentuální částky na tzv. Ranking list, přičemž tyto částky ukládal do tzv. Depozitu a následně pořádal v provozovně „KING’S CASINO“ na adrese Rozvadov 7, 348 06 Rozvadov, nepovolený druh karetního turnaje – tzv. Ranking turnaj [rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 29. 12. 2016, č.j. 329184/16/4300-00805-050472 (dále jako „prvoinstanční rozhodnutí“), ve spojení s rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 26. 5. 2017, č. j. 24229/17/5000-10610-701638 (dále také jako „napadené rozhodnutí“)].

[II] Žaloba

2. Žalobce vytyká správním orgánům, že v průběhu správního řízení porušily zásadu legality dle § 2 odst. 1 správního řádu, zásadu nestranného postupu správního orgánu dle § 2 odst. 4 správního řádu, zásadu subsidiarity dle § 2 odst. 2 a 3 správního řádu a zásadu materiální pravdy dle § 3 správního řádu, kdy nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nesprávně právně zhodnotily skutečný stav, neuplatnily svou pravomoc k účelu, k němuž jim byla zákonem svěřena, a právně zcela neodůvodněně zasáhly do práv žalobce nad rámec nezbytného rozsahu. Vlastnímu rozhodnutí pak žalobce vytyká jeho nezákonnost a protiústavnost, jakož i v mnoha ohledech stále přetrvávající zmatečnost a nesrozumitelnost a mnohdy i naprosto účelovou absenci jakéhokoli právního odůvodnění, kromě subjektivního a právně ani skutkově ničím nepodloženého názoru správního orgánu, s tím, že dle názoru žalobce napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevychází ze správně a úplně zjištěného skutkového stavu věci, ale pouze z kontextu vytržených a desinterpretovaných skutečností, a to za celkového účelového přehlížení všech navazujících souvislostí.
3. V části A) žaloby žalobce nesouhlasí s tvrzeným porušením § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích. Žalovaný i správní orgán prvního stupně se zcela nedostatečně vypořádali s právní argumentací žalobce a s právní podstatou tzv. Voucheru ve vztahu k účastníku loterie a jiné podobné hry a ve vztahu k jeho subjektivním právům a nárokům na výhru, jakož i s právní podstatou právního termínu nárok, když pouze vyjádřili svůj subjektivní a právně ničím nepodložený názor. Žalobce setrvává na tom, že výhry v období let 2014 a 2015 ve všech případech vyplácel pouze v penězích a že výhradně peníze byly předmětem výhry, a to zcela v souladu s § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích. Voucher sám o sobě nikdy nebyl předmětem výhry, ale pouze písemným potvrzením o doposud neuplatněném nároku na výhru či na její část ze strany účastníka, respektive potvrzením provozovatele o tom, že k výhře došlo, tedy že účastník má nárok na výhru. Výhry samotné pak byly vždy

vypláceny účastníkům pouze v penězích, a to do 60 dnů od uplatnění nároku, kdy okamžik uplatnění nároku na výhru jako jednostranné právní jednání byl vždy zcela v dispozici účastníka hry, a to plně v souladu s § 3 odst. 2 zákona o loteriích. Účastník tedy nárok na výhru či její část u provozovatele v daných případech jednostranně, tedy projevem své vůle, hned po skončení hry neuplatnil a na tuto neuplatněnou část obdržel od provozovatele potvrzení o dosažené výhře – Voucher. Samozřejmě mohl kdykoliv nárok i na tuto část výhry uplatnit u provozovatele, a ten by výhru, respektive její dosud neuplatněnou a nevyplacenou část, v souladu se zákonem o loteriích vyplatil v penězích. Tyto peníze jako předmět výhry mohl po vyplacení, ale samozřejmě nijak nemusel, výherce - účastník hry, použít na nákup například žetonů jako startovné (buy-in), na zaplacení občerstvení jakémukoliv subjektu či zcela jiným libovolným způsobem. Nesprávný právní výklad podstaty tzv. Vouchery ze strany žalovaného i správního orgánu prvního stupně vyplývá především z nerespektování právního významu a obsahu právního termínu „nárok“, jakož i z nerespektování významu § 3 odst. 2 zákona o loteriích. Provozovatel není ze zákona povinen vyplácet výhru bezprostředně po skončení hry, ale je povinen ji vyplatit nejpozději do 60 dnů od uplatnění nároku, kdy platný herní plán kratší lhůtu nestanovil. Žalovaný i správní orgán prvního stupně tak zcela opomíjejí, že účastník loterie nebo jiné podobné hry nemá žádnou právní povinnost nárok na výhru u provozovatele svým jednostranným právním jednáním uplatnit, kdy takovou povinnost mu žádný zákon neukládá, a to zcela bez ohledu na okamžik, kdy se o výhře dozvěděl, který tak pro okamžik uplatnění nároku není vůbec právně rozhodný, kdy žalobce ani nijak tento okamžik dozvědění se ze strany účastníka loterie a jiné podobné hry nikdy nerozporoval, nýbrž mu přisuzuje zcela jiný právní účinek než žalovaný i správní orgán prvního stupně. Účastník loterie a jiné podobné hry však na druhé straně nemusí nikdy nárok na výhru, v souladu se svou vůlí, v dané lhůtě uplatnit, což žalovaný i správní orgán prvního stupně zcela účelově opomíjejí a nijak se s touto skutečností ve svých rozhodnutích nikdy nevypořádali. Žalovaný i správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí rovněž zcela účelově opomíjejí právní význam právního termínu „nárok“ a jeho právní podstatu, kdy obsah tohoto právního termínu je zcela bez pochyb v nesouladu se zákonem odporujícím nesprávnému právnímu názoru žalovaného i správního orgánu prvního stupně. Případné nevyplacení výhry, kdy tomuto nevyplacení nepředchází řádné uplatnění nároku ze strany účastníka, není žádným zkrácením práv účastníka loterie a jiné podobné hry, jak se nesprávně domnívá především správní orgán prvního stupně, ale pouze nevyužitím jeho práva, k jehož využití ho nikdo, i s ohledem na základní ústavní principy, nemůže nutit. V tomto směru se tak žalobce nemůže v žádném případě ztotožnit s tvrzeními zejména správního orgánu prvního stupně, že v jednání žalobce spatřuje ohrožení práv osob účastnících se loterie a jiných podobných her, jelikož takovým jednáním dle názoru správního orgánu prvního stupně žalobce zkrátit jejich nárok na výhru, a to zejména v těch případech, kdy účastníci karetního turnaje odcestovali do zahraničí. K ničemu takovému však nikdy nedošlo, žalobce nikdy žádnému účastníkovi jeho nárok na výhru nezkrátit a je pouze na účastníkovi, zda vůbec svůj nárok na výhru u provozovatele uplatní či nikoliv. Žalobce tedy považuje za nezbytné opakovaně zdůraznit, že výhry ve vztahu k účastníkům vždy vyplácel pouze a výhradně v penězích a tzv. Vouchery nikdy nebyly předmětem výhry, ale pouhým potvrzením o dosažené výhře, jejíž vyplacení však nebylo dosud u provozovatele uplatněno.

4. V části **B)** žaloby žalobce nesouhlasí s tvrzeným porušením § 39 v návaznosti na § 28 zákona o loteriích. Rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně jsou v této části nesprávná a navíc neurčitá, nesrozumitelná, zmatečná i nepřezkoumatelná. Správní

orgán prvního stupně na jedné straně tvrdí, že v problematice garantovaných pokerových turnajů nemá doposud jasno a tato věc není předmětem jeho rozhodnutí, na straně druhé však vytyká předkládání údajně nesprávných vyúčtování, které však garantované pokerové turnaje obsahují a kdy žalobcem poskytnuté a vyplacené garance mají podstatný vliv na uváděné částky údajného snížení dílčího základu odvodu z karetních turnajových a hotovostních her. Ani po vydání rozhodnutí žalovaného není žalobci vůbec zřejmé, zda problematika garantovaných pokerových turnajů je v návaznosti na tvrzená nesprávná předkládaná vyúčtování ze sázkových her podle § 28 ve spojení s § 39 zákona o loteriích předmětem rozhodnutí a tedy i sankcionovaným jednáním podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích. S ohledem na str. 9 napadeného rozhodnutí, kdy je uváděn příklad právě garantovaného pokerového turnaje s garancí žalobce 22 000 EUR, má žalobce jednoznačně za to, že tvrzená nesprávnost předkládaných vyúčtování se z podstaty věci musí rovněž týkat garantovaných turnajů, byť žalovaný i správní orgán prvního stupně tvrdí zřejmě opak, když způsob výpočtu provize žalobce u těchto turnajů je nedílnou součástí předložených vyúčtování a tedy i vytykaného jednání žalobci v podobě údajné nesprávnosti těchto vyúčtování. Žalobce se k údajnému porušení § 39 a § 28 zákona o loteriích, jakož i bodu 4 platných rozhodnutí Ministerstva financí k povolení provozování loterií nebo jiných podobných her dle § 2 písm. m) bod 1 zákona o loteriích vyjadřoval a podával námitky opakovaně. Ze schváleného herního plánu, který je součástí předmětných rozhodnutí Ministerstva financí, je zřejmé, že žalobce je oprávněn pořádat garantované turnaje, u nichž garantuje zúčastněným hráčům vyplacení minimální vyhlášené peněžní ceny – Garance - GTD, tedy je podnikatelským rizikem provozovatele a žalobce, že se rozhodne garantovat vyplacení minimální peněžní ceny za situace, aniž by ojediněle výše startovního – vkladů nedosáhla této garance. Provozovatel tedy garantuje pouze vyplacení minimální vyhlášené peněžní ceny tak, jak stanovuje schválený herní plán, a to ze svých vlastních peněžních prostředků, avšak nijak nedotuje vklad ani neposkytuje vlastní vklad do hry. Žalobce jako provozovatel tedy nebyl a ani nemohl být dle zákona o loteriích účastníkem hry a nemohl tak ani platit startovné či vlastní vklad do hry, jak se snažil dovodit správní orgán prvního stupně. Provize provozovatele se vypočítává z konečného banku, jež při absenci zákonné definice tohoto termínu musí tvořit z obsahové podstaty termínu pouze celková suma startovního, aby bylo dosaženo smyslu a účelu příjmu provozovatele a aby se tak nejednalo o opakované příjmy jeho již jednou dosažených vlastních předchozích příjmů a navíc i příjmů již jednou řádně zdaněných či zdaňovaných. V případě garantovaných pokerových turnajů se jednalo o garanci výhry, tedy o závazek žalobce v souladu s herním plánem uhradit při vyplacení výher rozdíl mezi sumou vybraného startovního a částkou minimální vyhlášené peněžní ceny, a nikoliv o dotaci vkladů, jak nesprávně a v rozporu se zákonem o loteriích opakovaně uváděl správní orgán prvního stupně před vydáním svého rozhodnutí, a to bez jakékoliv relevantní právní argumentace, když provozovatel žádný vklad do hry, který by byl součástí konečného banku ani v souladu se zákonem o loteriích poskytnout nemohl. Žalobce nikdy negarantoval výši banku a nikdy tento bank ani nijak nedoplňoval či nedotoval, ale vždy pouze garantoval až vyplacení minimální vyhlášené peněžní ceny, a to plně v souladu s herním plánem schváleným Ministerstvem financí.

5. Dále se v části B) žaloby rozvíjí argumentace k tomu, že částka na úhradu občerstvení během pokerových turnajů nebyla nikdy součástí částky, kterou se vstupovalo do hry, ale vždy byla zcela samostatná a oddělená, navíc tato částka nebyla nikdy ani součástí konečného banku, jak vyžaduje předmětné rozhodnutí Ministerstva financí, tedy nikdy se o tuto částku ani nehrálo, když byla zkonzumována účastníky mimo vlastní hru. V dalším

se odkazuje na str. 11 až 16 žaloby.

6. V části C) žaloby žalobce nesouhlasí s tvrzeným porušením herního plánu, který je nedílnou součástí rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 29. 11. 2012, č.j. MF-113748/2012/35, ve znění pozdějších rozhodnutí. Nesprávnost napadeného i prvoinstančního rozhodnutí v této části shledává žalobce zejména v nesprávném posouzení tzv. rankingového turnaje a jeho povahy, kdy se jedná v kontextu ostatních pokerových turnajů o naprosto běžný druh pokerového turnaje a nikoliv o nějaký zvláštní nepovolený druh pokerového turnaje, k jehož pořádání by snad bylo nezbytně zapotřebí jakékoliv zvláštní povolení. Podstata ranking listů je, že se u předem označených a jinak zcela běžných pokerových turnajů hraných v souladu s herním plánem nevyplácí část konečného banku jako výhry v tomto pokerovém turnaji a následně se pořádá tzv. ranking turnaj, který je opětovně zcela běžným pokerovým turnajem a je taktéž hrán plně v souladu s herním plánem, tedy stejně jako předcházející označené pokerové turnaje. Odlišení turnaje zařazeného do označených turnajů a následného tzv. ranking turnaje od běžného pokerového turnaje určitého typu je tak pouze v procentuálním rozdělení výher a ve stanovení, kdy k těmto výhrám může dojít v případě tzv. ranking turnaje, což v daném případě není věcí a tedy ani obsahem herního plánu dle § 42 zákona o loteriích, ale náleží do výlučné rozhodovací pravomoci a tedy i vlastního uvážení provozovatele, čímž nemůže současně docházet k porušení herního plánu. Navíc dle podmínky č. 5 příslušného rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 29. 11. 2012, č.j. MF-113748/2012/34, je provozovatel povinen písemně oznámit orgánům státního dozoru konání jednotlivých karetních turnajů, kdy oznámení musí obsahovat mimo jiné základní informace o karetním turnaji, kdy těmito se rozumí zejména informace o druhu karetního turnaje, o výši vstupního vkladu nebo startovného, o možnosti dokupování žetonů a o jejich výši, o výši provize provozovatele a o procentuálním rozdělení výher. Účastníci turnaje byli vždy informováni o kritériích turnaje, respektive všech označených turnajů včetně rankingového turnaje vyhlášením před vlastním započítáním těchto turnajů, a to i prostřednictvím internetových stránek žalobce, a to samozřejmě vždy včetně rankingového vzorce upravujícího způsob výpočtu a přidělování bodů účastníkům označených turnajů. O výši strhávaných částek byli účastníci karetních turnajů rovněž informováni před zahájením konkrétního karetního turnaje z označených turnajů při registraci a tyto částky byly rovněž zřejmé z vyúčtování karetních turnajů. Vlastní rankingový turnaj byl vyhlášován provozovatelem a účastníci hry byli o tom informováni taktéž předem, kdy kvalifikace do rankingového turnaje byla podle počtu dosažených bodů dle předem vyhlášených podmínek rankingového turnaje. Výše a způsob strhávaných částek tak je záležitostí procentuálního rozdělení výher a jako taková tak nemusí být tato skutečnost uvedena v herním plánu, kdy vlastní turnaje byly již hrány plně v souladu s podmínkami herního plánu jako jakýkoliv jiný pokerový turnaj, čímž tak nemohlo docházet k současnému porušení herního plánu a nejednalo se tedy o žádný zvláštní druh pokerového turnaje. Výhry byly žalobcem řádně vypláceny v souladu s procentuálním rozdělením výher a dle podmínek předem vyhlášených a známých všem účastníkům označených pokerových turnajů a tzv. rankingového turnaje. Strhávaná část však netvořila v souladu s procentuálním rozdělením výher výhru u označeného turnaje, kdy výhrou se tato část stala až ve vlastním tzv. rankingovém turnaji. Tedy žádný z účastníků hry tuto částku v označeném turnaji nevyhrál a k této výhře došlo až v tzv. rankingovém turnaji. Žalobce tedy vytýká žalovanému i správnému orgánu prvního stupně, že nepožívají označené turnaje a tzv. rankingový turnaj jako celek, tedy jako sérii pokerových turnajů s předem vyhlášenými podmínkami včetně tzv. rankingového vzorce.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

V tomto směru jsou tak všem účastníkům těchto turnajů zaručeny rovné podmínky včetně možnosti výhry a o těchto podmínkách jsou předem všichni řádně informováni. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením správního orgánu prvního stupně, že částky strhávané na ranking listy převyšují částku vyplacenou v tzv. ranking turnaji. Ani s tímto se žalobce nemůže ztotožnit, kdy toto je skutečností pouze do ukončení série označených turnajů a tzv. ranking turnaje, po jehož uspořádání provozovatelem dojde k vyplacení výher včetně částek z ranking listů účastníkům. Tedy označené turnaje a tzv. rankingový turnaj je nutné pojímat v souvislosti a tyto byly běžným typem pokerového turnaje se specifikací svého druhu a s předem stanoveným procentuálním rozdělením výher, kdy účastníci byli o těchto skutečnostech vždy předem informováni a bylo jim tak předem známo, že se účastní označeného turnaje zařazeného do série turnajů zakončených tzv. ranking turnajem či turnaji. Žalobci nelze klást k tíži, že pouze z opatrnosti a z důvodu eliminovat možnosti nesprávného a nezákonného výkladu správních orgánů upravil herní plán, který je nedílnou součástí rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 29. 12. 2016, č.j. MF-35254/2016/34-2, o výslovnou charakteristiku rankinglist pokerového turnaje tak, aby již v budoucnu nebyl žádný prostor pro jakoukoliv účelovou desinterpretaci možnosti jejich uspořádání žalobcem. Podmínky uvedené v předmětném herním plánu tak žalobce vždy dodržel, kdy podstatné je správné posouzení tzv. rankingového turnaje a jeho povahy.

[III] Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v podrobnostech odkázal na obsah spisového materiálu a především také na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž uvedl relevantní právní úpravu, přehledně a srozumitelně přezkoumal její aplikaci v daném případě během celého správního řízení a reagoval přiměřeným způsobem na všechny podstatné odvolací námitky.
8. K části **A)** žaloby žalovaný uvedl, že zejména v bodech [26] - [28] odůvodnění napadeného rozhodnutí se dostatečně vypořádává s právní argumentací žalobce a s právní podstatou tzv. Voucheru. V těchto bodech popisuje svá zjištění, která jsou v rozporu se zákonem o loteriích. Ze zjištění vyplývá, že žalobce předmětné Vouchery běžně zahrnoval do vyúčtování jednotlivých turnajů ve výčtu vyplacených výher. Tím, že sám žalobce s Vouchery nakládal ve svých vyúčtováních jako s vyplacenými výhrami, pouze potvrzuje tvrzení správního orgánu, že žalobce nevyplácel výhry výhradně v penězích.
9. K části **B)** žaloby žalovaný konstatoval, že totéž se týká také zjištění, která popsal a vyhodnotil v bodech [29] - [42] odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z nich jednoznačně vyplývá, že žalobce správnímu orgánu předložil chybná vyúčtování z provozování sázkových her provozovaných podle § 2 písm. m) bodu 1 zákona o loteriích v provozovnách žalobce za období kalendářních let 2014 a 2015, a to včetně pochybení při předkládání vyúčtování karetních turnajů ve věci občerstvení, neboť tvrzení žalobce bylo v rozporu s důkazními prostředky, které v této věci sám žalobce správnímu orgánu poskytl.
10. K části **C)** žaloby žalovaný uvedl, že v samotném rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 29. 11. 2012, č.j. MF-113748/2012/34, ve znění pozdějších rozhodnutí, nebylo dohledáno, že žalobce má možnost pořádat uvedený druh karetního turnaje. Je povinností žalobce dodržovat jak ustanovení zákona o loteriích, tak podmínky uvedené v povoleních vydaných Ministerstvem financí, což v daném případě žalobce neučinil.
11. S obecnými námitkami se žalovaný vypořádal tak, že žalobce neuvádí, jak konkrétně měl správní orgán prvního stupně nebo žalovaný porušit označené zásady správního řízení.

Podle názoru žalovaného tyto skutečnosti nevyplývají ani z následných žalobních bodů. Ze spisového materiálu je zcela zřejmé, že k porušení základních zásad správního řádu nedošlo. Odmítnutí argumentace žalobce nebo jeho názoru nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv nebo porušení zásad správního řízení. K námitce nepřezkoumatelnosti a neurčitosti napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul, že jeho rozhodnutí je plně přezkoumatelné, neboť v něm podrobně popsal, jaké skutečnosti v řízení zjistil, jak je právně posoudil a jakými úvahami se přitom řídil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké důkazy byly provedeny, jak jsou hodnoceny z hlediska věrohodnosti a relevance, jaká zjištění z nich žalovaný vyvodil a jak provedené důkazy ve vzájemném kontextu vyhodnotil, tedy jaký skutkový vztah vzal za prokázaný. Žalovaný se též vypořádal se všemi podstatnými odvolacími námitkami žalobce, a to způsobem zcela odpovídajícím jejich závažnosti a konkrétnosti. Sama skutečnost, že žalovaný nepřisvědčil argumentaci nebo názoru žalobce, neznamená bez dalšího porušení jeho práv, nezákonnost nebo snad automaticky nepřezkoumatelnost daného rozhodnutí. Správní orgán je vázán zákonem, který ve své rozhodovací činnosti aplikuje, a je povinen jej vždy interpretovat a aplikovat ústavně konformním způsobem. Žalobce si před zahájením své činnosti z důvodu právní opatrnosti mohl a měl ověřit, zda jím provozovaná činnost je v souladu se zákonem o loteriích či nikoliv. Žalobce si však v předmětném případě počínal v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* a bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že jeho jednání nebude sankcionováno. Právní názor žalovaného plně respektuje zákonnou dikci citovaných ustanovení jak hmotněprávních, tak procesněprávních. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nade všechnu pochybnost vyplývá, z jakých důvodů dospěl žalovaný k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v souladu se zákonem.

[IV] Původní rozsudek krajského soudu

12. Zdejší soud rozhodl o žalobě rozsudkem ze dne ze dne 26. 6. 2019, č.j. 30 Af 45/2017-66 (dále jako „původní rozsudek krajského soudu“), když napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a pro vady řízení dle § 78 odst. 1 věty první s. ř. s.; rovněž dle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i prvoinstanční rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Původní rozsudek krajského soudu byl následně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2021, č.j. 3 As 293/2019-42, zrušen z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
13. Původním rozsudkem krajského soudu bylo zrušeno prvoinstanční i napadené rozhodnutí a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Zdejší soud konstatoval, že závěry správních orgánů ve vztahu k vyplacení výher žalobcem nikoliv v penězích, nýbrž v tzv. Voucherech, byly částečně nepřezkoumatelné, když se žalovaný nevypořádal s tvrzením žalobce, že účastník mohl nárok i na část výhry, na niž obdržel od provozovatele Voucher, kdykoliv uplatnit u provozovatele a tento by dosud neuplatněnou a nevyplacenou část výhry vyplatil v penězích. Zároveň soud dovodil, že i kdyby se prokázalo, že Voucher vystavený žalobcem nebylo možno směnit za peníze, ale mohl být uplatněn jen jako vstupné do navazujícího turnaje, nemuselo by to nutně znamenat porušení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích, neboť žalovaný by musel vyjevit, z jakého důvodu považuje Voucher, který vystavil žalobce, za jinou movitou věc než peníze v situaci, kdy hotovost evidentně není jedinou možnou formou peněz a kdy navazujících turnajů se bylo možné účastnit buď přímo za předpokladu uhrazení vstupného do turnaje ze strany sázejícího, nebo bylo možné k účasti použít Voucher získaný umístěním na některém z předních míst

v satelitním turnaji.

14. Ve vztahu k tvrzení správních orgánů, že žalobce předložil chybná vyúčtování z provozování sázkových her provozovaných podle § 2 písm. b) bodu 1 zákona o loteriích, shledal zdejší soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, když žalovaný nevypořádal celou odvolací argumentaci žalobce, nýbrž její část, směřující v žalobcův prospěch, pominul.
15. I v části týkající se žalobních námitek směřujících proti závěru správních orgánů stran porušení herního plánu, který byl nedílnou součástí rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 29. 11. 2012, č.j. MF-113748/2012/34, ve znění pozdějších rozhodnutí, shledal soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný totiž řádně nevypořádal ty žalobcovy námitky, podle kterých jsou tzv. rankingové turnaje běžným druhem pokerových turnajů. Pokud žalovaný zdůrazňoval, že žalobcův určitý postup překračoval rámec možností stanovených herním plánem, musel zároveň přezkoumatelně vyložit, jaké možnosti byly herním plánem stanoveny a čím konkrétně byl jejich rámec žalobcovým postupem překročen.

[V] Rozsudek Nejvyššího správního soudu

16. Původní rozsudek krajského soudu byl (ke kasační stížnosti žalovaného) zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2021, č.j. 3 As 293/2019-42 (dále také jako „zrušující rozsudek“), a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.
17. Nejvyšší správní soud shledal původní rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnou byla úvaha zdejšího soudu týkající se posouzení předložených vyúčtování z žalobcem provozovaných karetních turnajů. Ze závěrů zdejšího soudu nebylo zřejmé, jaké konkrétní odvolací námitky žalobce měl žalovaný pominout, pročť ani nebylo zřejmé, jakými otázkami se měly správní orgány v dalším řízení zabývat, aby vytýkaný nedostatek napravily. Zároveň nebylo zřejmé, proč zdejší soud nepodrobil věcnému přezkumu napadené rozhodnutí v té části, v níž se žalovaný s odvolacími námitkami dostatečně vypořádal, tedy v části, v níž žalovaný nepřisvědčil odvolacím námitkám o zmatečnosti a nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí. Zdejší soud tak dostatečně nevysvětlil, zda příslušné závěry žalovaného ob stojí či nikoliv. Takové vysvětlení by mohlo zároveň vyjasnit, které konkrétní argumenty žalobce měly zůstat žalovaným nevypořádané. Nejvyšší správní soud tak zdejší soud zavázal, aby opětovně posoudil část žaloby týkající se vyúčtování karetních turnajů. Zdejší soud je tak povinen znovu posoudit, zda a proč je napadené rozhodnutí v příslušné části způsobilé věcnému přezkumu.
18. Dále Nejvyšší správní soud upozornil, že žalobce v odvolací argumentaci i v podané žalobě odkazoval na dodatek protokolu o kontrole ze dne 14. 12. 2016 a proti němu podané námitky. Tyto dokumenty však nebyly součástí správního spisu. Zdejší soud tak bude povinen zohlednit, zda posouzení příslušné části žalobní argumentace vyžaduje doplnění těchto dokumentů správními orgány. Zdejší soud bude rovněž povinen posoudit, zda se žalovaný přezkoumatelně vypořádal s odvolacím bodem spočívajícím ve vnitřní rozpornosti prvoinstančního rozhodnutí, a s odvolacím bodem spočívajícím v nesouhlasu žalobce se závěrem správních orgánů, že se dopustil pochybení, pokud ve vyúčtování pořádaných karetních turnajů žalobce neúčtoval jakožto o svém příjmu rovněž o peněžních částkách určených, dle tvrzení žalobce, na úhradu občerstvení pro účastníky turnajů.

19. Kasační soud shledal původní rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rovněž v části týkající se porušení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích. Zdejší soud totiž zrušil napadené a prvoinstanční rozhodnutí pro nezákonnost, resp. pro vady řízení, aniž by jednoznačně a srozumitelně vysvětlil, v čem nezákonnost a konkrétní vady řízení spatřoval. Ve vztahu k části původního rozsudku týkající se porušení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích nebylo dle Nejvyššího správního soudu zřejmé, zda zdejší soud shledal rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů v důsledku nevypořádání některých žalobních námitek, anebo zda zaujal věcný náhled, že by žalobcem vystavované Vouchery v zásadě bylo možné považovat za peníze ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích. Zároveň s ohledem na zdůvodnění závěrů zdejšího soudu stran zbývajících porušení zákona o loteriích, resp. herního plánu, a závěr zdejšího soudu o zrušení napadeného a prvoinstančního rozhodnutí pro nezákonnost, bylo možné usuzovat, že zdejší soud shledal rozhodnutí správních orgánů nezákonnými, tj. nikoliv nepřezkoumatelnými, právě pokud jde o vystavování Voucherů. Původní rozsudek krajského soudu však postrádal jednoznačné věcné posouzení povahy Voucherů a tomu odpovídající odůvodnění. Zároveň Nejvyšší správní soud poskytl zdejšímu soudu určitá vodítka pro posouzení (ne)slučitelnost vydávání Voucherů s § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích.
20. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů shledal Nejvyšší správní soud původní rozsudek krajského soudu rovněž v části týkající se tvrzeného porušení základních zásad činnosti správních orgánů. Zdejší soud nijak blíže nevysvětlil, které z těchto základních zásad a čím měly být správními orgány porušeny. Zdejší soud zároveň dospěl k závěru o porušení základních zásad činnosti správních orgánů, následně však tutéž žalobní námitku považoval za příliš obecnou, než aby se jí mohl zabývat. Závěry soudu proto byly vnitřně rozporné a nedostatečně odůvodněné.
21. Naopak, část původního rozsudku krajského soudu týkající se porušení herního plánu shledal kasační soud přezkoumatelnou a zdejšímu soudu stran jeho závěrů přisvědčil.
22. Nejvyšší správní soud uzavřel, že ač byl již v případě předchozího řízení před zdejším soudem dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, nezbylo mu, než původní rozsudek krajského soudu zrušit, neboť závěry v jeho částech týkajících se vyúčtování karetních turnajů a porušení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích byly nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, když zdejší soud jasně a srozumitelně nevysvětlil, k jakým závěrům dospěl a z jakých důvodů. Dále bylo nutno korigovat dílčí úvahu soudu vyslovenou k povaze Voucherů jakožto možného ekvivalentu peněz a zavázat jej, aby se ve světle Nejvyšším správním soudem naznačených kritérií zabýval touto otázkou znovu.

[VI] Další podání účastníků řízení v návaznosti na zrušující rozsudek

23. V návaznosti na zrušující rozsudek předložil žalobce soudu podání ze dne 9. 11. 2021, v němž argumentoval, že s ohledem na závěry plynoucí ze zrušujícího rozsudku je zřejmé, že napadené rozhodnutí bude opětovně zrušeno. Dále uvedl, že zdejší soud by měl přistupovat k posuzování jednotlivých žalobních bodů tak, aby svým postupem nepřipravil žalobce o jednu instanci, neboť proti novému zrušujícímu rozsudku nebude žalobce oprávněn podat kasační stížnost.
24. Rovněž žalovaný reagoval na zrušující rozsudek, a to podáním ze dne 11. 11. 2021. Žalovaný souhlasil se závěry plynoucími ze zrušujícího rozsudku stran herního plánu a navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí v části týkající se pokuty dle § 48 odst. 1 písm. d)

zákona o loteriích zrušil. Ve vztahu ke zbývajícím částem napadeného rozhodnutí, tedy ve vztahu k pokutě uložené dle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích za porušení § 3 odst. 1 písm. a) téhož zákona a za porušení § 39 zákona o loteriích ve spojení s § 28 téhož zákona, žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č.j. 4 Azs 11/2005-62, v němž Nejvyšší správní soud připustil, že v určitých případech je možné o částech rozhodnutí rozhodnout odlišně. Předpokladem pro takový postup je, že jedno rozhodnutí ve formálním smyslu je složeno z více rozhodnutí ve smyslu materiálním. Žalovaný v této souvislosti poukázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2020, č.j. 4 Afs 366/2019-51, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2021, č.j. 43 Af 37/2018-87. Z napadeného rozhodnutí se dle žalovaného podává, že jeho výrok je rozdělen na dvě samostatné části. První se týká pokuty uložené dle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích, druhá poté pokuty uložené dle § 48 odst. 1 písm. d) zákona o loteriích. Napadené rozhodnutí se tedy skládá ze dvou rozhodnutí z hlediska materiálního, která jsou na sobě nezávislá. Zrušení části výroku vztahující se k jedné uložené pokutě dle žalovaného nebrání ani to, že výrok napadeného rozhodnutí je formálně koncipován coby výrok potvrzující rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako celek. S ohledem na konkrétní formulaci potvrzovaných výroků, a dále s ohledem na oddělitelnost skutkového a právního posouzení ve věci se v tomto případě materiálně jedná o výrok dělitelný obsahující materiálně samostatná rozhodnutí o uložení dvou pokut. Žalovaný tak navrhl zrušení napadeného rozhodnutí pouze v částečném rozsahu. Ve zbytku navrhl žalobu zamítnout.

25. Na podání žalovaného reagoval žalobce podáním ze dne 3. 12. 2021. Stran žalovaným odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č.j. 4 Azs 11/2005-90, žalobce uvedl, že Nejvyšší správní soud závěry o existenci více materiálních rozhodnutí aplikoval v situaci, kdy formální rozhodnutí obsahovalo několik samostatných výroků. Napadené rozhodnutí v projednávané věci však obsahuje jediný výrok a nelze uvažovat o tom, že by obsahovalo více materiálně oddělitelných částí. Postup navržený žalovaným by vedl k právní nejistotě a na jediný výrok napadeného rozhodnutí by bylo nutno nahlížet jako na zrušený i existující. Stran rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2020, č.j. 4 Afs 366/2019-51, žalobce uvedl, že z tohoto rozsudku vyplývá, že není vyloučeno, aby soud zrušil některý z výroků napadeného rozhodnutí, popř. některou z jeho částí. Z toho dle žalobce vyplývá, že je zapotřebí nejprve zkoumat, zda je dotčené správní rozhodnutí členěno na části, a to buď prostřednictvím více výroků, nebo v rámci jednoho výroku. V projednávané věci však takové členění chybí, neboť v napadeném rozhodnutí není uveden výčet výroků prvoinstančního rozhodnutí, proti nimž je odvolání zamítnuto. Výrok napadeného rozhodnutí potvrzuje prvoinstanční rozhodnutí jako celek. K rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2021, č.j. 43 Af 37/2018-87, žalobce uvedl, že tento rozsudek nebyl obsažen v databázi judikatury na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu. Zároveň proti němu byla podána kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud vede řízení pod sp. zn. 10 Afs 57/2021 a o níž prozatím nebylo rozhodnuto. Dle žalobce ze zrušujícího rozsudku nevyplývá, že by napadené rozhodnutí mělo být zrušeno pouze částečně.

[VII] Nové posouzení věci krajským soudem

26. Řízení ve správním soudnictví je upraveno soudním řádem správním.
27. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází

ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

28. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
29. Soud posoudil žalobcovu žalobu v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým ve zrušujícím rozsudku (srov. § 110 odst. 4 s. ř. s.).
30. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili (žalobce v podání ze dne 9. 11. 2021 a žalovaný v podání ze dne 11. 11. 2021).
31. Žaloba je důvodná.
32. V rozhodném období bylo provozování loterií a jiných podobných her upraveno zákonem o loteriích.
33. Podle § 45 odst. 1 zákona o loteriích, *pro řízení ve věcech loterií a jiných podobných her platí správní řád, pokud tento zákon nestanoví jinak.*
34. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu, *v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.* K tomuto ustanovení se Nejvyšší správní soud vyslovil např. takto: „Z dikce ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu se jednoznačně podává, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je výlučně ovládáno zásadou vyšetřovací; rovněž je zde zdůrazněna i zásada objektivního, nestranného přístupu, kdy je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti, tedy i ty, které svědčí ve prospěch osoby, které má být povinnost (proti její vůli) uložena. Je to tedy správní orgán, který nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti.“ (rozsudek kasačního soudu ze dne 30. 6. 2011, č.j. 2 As 78/2010-49).
35. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu, *v odůvodnění [rozhodnutí] se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Stran tohoto ustanovení se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. takto: „Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být znatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“ (rozsudek kasačního soudu ze dne 23. 7. 2009, č.j. 9 As 71/2008-109).
36. V dané věci byly průběh předmětné kontroly a kontrolní zjištění zpracovány do protokolu o kontrole ze dne 1. 7. 2016, č.j. 171119/16/4300-00800-109901. Proti tomuto protokolu uplatnil žalobce dne 25. 7. 2016 námitky. Tyto námitky správní orgán vyřídil dne 22. 9. 2016 pod č.j. 244431/16/4300-00800-208767. Dne 14. 10. 2016 správní orgán vyhotovil oznámení o zahájení řízení ve věci uložení pokuty podle § 48 odst. 1 písm. c) a pokuty podle § 48 odst. 1 písm. d) zákona o loteriích. Žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřil podáním ze dne 11. 11. 2016. Rozhodnutím ze dne 29. 12. 2016, č.j. 329184/16/4300-00805-050472, uložil Specializovaný finanční úřad žalobci pokutu podle § 48 odst. 1 písm. c) a pokutu podle § 48 odst. 1 písm. d) zákona o loteriích. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání. Odvolací finanční

ředitelství rozhodnutím ze dne 26. 5. 2017, č.j. 24229/17/5000-10610-701638, odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítlo a rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 29. 12. 2016, č.j. 329184/16/4300-00805-050472, potvrdilo.

37. Soud se nejprve zabýval posouzením žalobcem předložených vyúčtování z karetních turnajů a v souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu zaměřil pozornost na to, jakým způsobem žalovaný vypořádal žalobcovy odvolací námitky týkající se těchto vyúčtování.
38. Stran předložených vyúčtování z provozování hazardních her žalobce v podané žalobě namítal, že jak napadené, tak prvoinstanční rozhodnutí jsou v této části nesprávná, a navíc neurčitá, nesrozumitelná, zmatečná a nepřezkoumatelná. Soud s ohledem na obsah této žalobní námitky dovodil, že žalobce namítal nepřezkoumatelnost těchto rozhodnutí založenou na jejich nesrozumitelnosti pro jejich vnitřní rozpornost. Správní orgán prvního stupně měl totiž na jednu stranu tvrdit, že problematika garantovaných pokerových turnajů nebyla předmětem jeho rozhodnutí, na druhou stranu měl žalobci vytknout předložení nesprávných vyúčtování obsahujících rovněž údaje o garantovaných pokerových turnajích. Ani po vydání napadeného rozhodnutí nebylo žalobci zřejmé, zda byla otázka garantovaných pokerových turnajů předmětem správních rozhodnutí, a tedy i jimi uložené sankce, či nikoliv.
39. Žalovaný se odvolací námitkou nesprávnosti, neurčitosti, zmatečnosti a nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí, která byla obsahově totožná s výše rekapitulovanou žalobní námitkou, zabýval v bodech [29] až [39] napadeného rozhodnutí.
40. Předně je třeba uvést, že podstatou této části žalobní argumentace bylo, že napadené a prvoinstanční rozhodnutí, která z hlediska soudního přezkumu tvoří jeden celek a vzájemně se v obou směrech doplňují, byla nepřezkoumatelná pro jejich nesrozumitelnost založenou na jejich vnitřní rozpornosti, když na jednu stranu správní orgány uvedly, že problematika garantovaných pokerových turnajů nebyla předmětem jejich rozhodnutí, na druhou stranu měly žalobci vytknout předložení nesprávných vyúčtování obsahujících rovněž údaje o garantovaných pokerových turnajích.
41. Soud této námitce nepřisvědčil.
42. Žalovaný totiž v bodech [33] a [34] napadeného rozhodnutí uvedl, že došetření věci se vztahovalo pouze k doplnění celkové výše garance z prostředků žalobce, přičemž tato částka byla následně ve vyúčtování uvedena pouze ve vyplacených výhrách, nikoliv v příjmech z turnaje. Došetřením věci a dodatkem k protokolu o kontrole ze dne 1. 7. 2016, č.j. 171119/16/4300-00800-109901, bylo správním orgánem prvního stupně sledováno prošetření žalobcových námitek vztahujících se k možnosti doplnění celkové výše garance vlastními peněžními prostředky žalobce, pokud garance nebyla dosažena vklady hráčů (srov. bod [34] napadeného rozhodnutí: „*Samotné vyčíslení, o kolik byl snížen základ odvodu z karetních turnajových nebo hotovostních sázkových her, nemá v tomto případě žádný vliv na výši ukládané sankce, ale může být důležitou informací pro správce daně při stanovení odvodu z loterií a jiných podobných her.*“). Následně v bodě [36] napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že „[d]ále na tomto místě správní orgán uvedl, že podstatu porušení ustanovení § 39 zákon o loteriích v návaznosti na ustanovení § 28 téhož zákona spočívající v předkládání chybných vyúčtování správní orgán spatřuje ve skutečnosti, že účastník řízení minimálně po dobu dvou let nevedl svá vyúčtování řádně a uváděl v nich nesprávně vyúčtované částky. Zjištěný rozdíl, v důsledku kterého mohlo dojít ke snížení dílčího základu odvodu z karetních

turnajových a hotovostních her za kalendářní rok 2014 o 21.695.944,- Kč a za kalendářní rok 2015 o 20.794.960,- Kč, však není pro prokázání spáchání správního deliktu účastníkem řízení rozhodný.“ Obdobný závěr byl obsažen i na str. 11 prvoinstančního rozhodnutí.

43. Dle názoru soudu je z uvedeného zřejmé, že žalobce byl skrze správní rozhodnutí potrestán za předložení nesprávných vyúčtování, v nichž uváděl nesprávné údaje i o garantovaných pokerových turnajích, aniž by byl podstatný (pro závěr o spáchání správního deliktu žalobcem a jeho potrestání) rozdíl, v důsledku kterého by mohlo dojít ke snížení dílčího základu odvodu z karetních a hotovostních her za kalendářní rok 2014 a 2015. I s ohledem na to, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2021, č.j. 8 As 180/2019-59, bod [26]), soud tuto žalobní námitku (= nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jeho vnitřní rozpornost) z výše prezentovaných důvodů neshledanou důvodnou.
44. Na tomto místě soud podotýká, že pro vypořádání žalobního bodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost založenou na jeho vnitřní rozpornosti již nevyžadoval doložení žalobcem odkazovaného dodatku k výše uvedenému protokolu o kontrole ze dne 1. 7. 2016, ani proti němu podaných námitek. Z výše citovaných částí napadeného rozhodnutí totiž zřejmě vyplývala nedůvodnost tohoto žalobního bodu, a nebylo tedy zapotřebí zkoumat jiné listiny vyhotovené v průběhu správního řízení.
45. Skutečnost, že i účtování o garantovaných pokerových turnajích bylo součástí nyní přezkoumávaných správních rozhodnutí, pak byla částečně zřejmá i žalobci, neboť uplatnil (z opatrnosti) na str. 9 a následujících stranách podané žaloby žalobní námitky týkající se zákonnosti postupu správních orgánů při výpočtu žalobcovy provize u garantovaných pokerových turnajů, jež byla součástí příjmů žalobce pro účely plnění odvodové povinnosti dle zákona o loteriích.
46. Jak je již výše uvedeno, žalobce dále namítal i nesprávnost a nezákonnost postupu správních orgánů při výpočtu provize žalobce (tzv. registračního poplatku) u garantovaných karetních či pokerových turnajů.
47. Ačkoliv závěry správní orgánů týkající se účtování o garantovaných pokerových turnajích nebyly nepřezkoumatelné z důvodu jejich vnitřní rozpornosti, byl nepřezkoumatelným závěr žalovaného týkající se výkladu pojmu „*konečný bank karetního turnaje*“ ve smyslu bodu 4 části II. rozhodnutí Ministerstva Financí ze dne 29. 11. 2012, č.j. MF-113748/2012/34, ve znění pozdějších rozhodnutí, a závěr týkající se toho, že součástí takového konečného banku karetního turnaje byly v případě garantovaných karetních turnajů i finanční prostředky poskytnuté žalobcem, pokud samotné vklady hráčů nedosahovaly celé výše garance. Soud byl povinen k této vadě nepřezkoumatelnosti přihlédnout z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, bod [15], publ. pod č. 2288/2011 Sb. NSS; či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 As 280/2016-23), byť žalobce ony závěry správních orgánů považoval toliko za nezákonné a nesprávné. Soud se však zákonností těchto závěrů nemohl s ohledem na jejich zjištěnou nepřezkoumatelnost zabývat.
48. Podle bodu 4 části II. rozhodnutí Ministerstva Financí ze dne 29. 11. 2012, č.j. MF-113748/2012/34, ve znění pozdějších rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí MF“),

„[p]rovozovatel karetního turnaje je povinen vybrat registrační poplatek v hodnotě minimálně 5 % z konečného banku karetního turnaje jako tzv. poplatek za organizaci karetního turnaje (dále jen „provize provozovatele“), který je součástí příjmu provozovatele pro účely plnění odvodové povinnosti podle části šesté zákona.“

49. Předmětný bod rozhodnutí MF stanovuje povinnost výběru registračního poplatku v hodnotě minimálně 5 % z „konečného banku karetního turnaje“. Žalovaný v bodě [31] napadeného rozhodnutí v případě garantovaných pokerových turnajů dovodil, že konečný bank karetního turnaje „mohl být tvořen nejen všemi vklady hráčů, ale i peněžními prostředky účastníka řízení, pokud by samotné vklady hráčů nedosahovaly celé výše garance.“ Oproti tomu žalobce namítal, že podstatou garantovaných pokerových turnajů bylo vyplácení minimální vyhlášené peněžní ceny z vlastních prostředků žalobce i v případě, kdy vklady jednotlivých účastníků turnaje nedosahovaly výše potenciální výhry, přičemž žalobce nijak nedotoval vklad, ani neposkytoval vlastní vklad do hry. Bank ve smyslu bodu 4 části II. rozhodnutí MF tak byl tvořen pouze celkovou sumou startovního, aby bylo dosaženo smyslu a účelu příjmu žalobce, tedy provozovatele turnaje, jako poplatku za organizaci karetního turnaje.
50. Soud v předloženém správním spisu dohledal herní plán, který byl nedílnou součástí rozhodnutí MF, v němž bylo uvedeno, že žalobce pořádá tzv. garantované karetní turnaje. Ty spočívaly v garanci vyplácení minimální peněžní ceny bez ohledu na to, zda byla potřebná suma vybrána hráči v rámci startovního.
51. Soud shledal, že závěry žalovaného týkající se výkladu pojmu „konečný bank karetního turnaje“ ve smyslu bodu 4 části II. rozhodnutí MF byly nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí neformuloval žádnou úvahu o tom, proč by za součást banku měly být považovány i peněžní prostředky žalobce. Žalovaný pouze stroze uvedl, že součástí banku mohly být i peněžní prostředky žalobce, pokud by vklady hráčů nedosahovaly celkové výše garance. Takové konstatování by bylo dostačující v případě, kdy by a) vymezení pojmu „konečného banku karetního turnaje“ bylo jasné a určité (např. definované v rozhodnutí MF či v herním plánu) a b) odpovídalo takovému vymezení. Tak tomu ale v projednávané věci nebylo. Pojem „konečný bank karetního turnaje“ totiž nijak definován nebyl. Jednalo se tedy o neurčitý právní pojem. Tím byl rozhodnutím MF vytvořen prostor pro zhodnocení, zda konkrétní zjištěný skutkový stav pod tento pojem spadá či nikoliv (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č.j. 8 As 37/2011-154, bod [15], publ. pod č. 3073/2014 Sb. NSS.). Jinak řečeno, pojem „konečný bank karetního turnaje“ mohl mít v případě různých karetních turnajů různý význam. Z vymezení garantovaného karetního turnaje obsaženého v herním plánu nijak nevyplývá, že by žalobce „dotoval“ bank, tedy že by předem stanovenou částku v určité výši, o níž by se v turnaji hrálo, v případě, že by se ji nepodařilo dosáhnout vybraným startovním, dorovnával svými finančními prostředky. Z herního plánu vyplývá toliko to, že v případě garantovaného turnaje byla předem známá částka, o níž se v turnaji hrálo, bez ohledu na celkovou výši startovního vybraného od účastníků takového turnaje (tedy vkladů jednotlivých hráčů). Správní orgány dovodily, že konečný bank karetního turnaje je v případě garantovaných karetních turnajů tvořen částkou, o níž se v turnaji hrálo, kterou určil žalobce bez ohledu na výši vybraných vkladů, složenou z vkladů jednotlivých hráčů a v případě, že ony vklady nedosahovaly výše částky, o níž se v turnaji hrálo, i finančními prostředky žalobce ve výši rozdílu mezi konečnou částkou, o níž se hrálo, a součtem vkladů jednotlivých hráčů. Tento závěr však správní

orgány nijak neodůvodnily.

52. Podstatou garantovaného karetního či pokerového turnaje je to, že dochází k předem stanovené peněžní výhře bez ohledu na to, jaká částka byla žalobcem vybrána v rámci startovního zaplaceného jednotlivými hráči. Pojem „*konečný bank karetního turnaje*“ je třeba vykládat tak, jak by se mu mělo obecně a obvykle rozumět, neboť rozhodnutí MF neobsahuje jeho bližší vymezení (k tomu srov. nálezy prvorepublikového Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 1923, Boh. A 2571/23, citován v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2021, č.j. 4 Ao 3/2021-117, bod [30], publ. pod č. 4278/2022 Sb. NSS). Pojmu „*bank*“ lze dle názoru soudu rozumět alespoň dvěma způsoby. Jednak se může jednat o souhrn všech vkladů, tedy celkovou sumu peněz, kterou žalobce vybral jako startovné pro účast v turnaji od jednotlivých účastníků turnaje. Stejně se může jednat o částku, o níž se v turnaji hraje, tedy o částku tvořenou tzv. garancí. Jinými slovy, bankem může být i částka, kterou žalobce určil jako tzv. prize money (v případě garantovaného karetního turnaje částka, o níž se hrálo, bez ohledu na výši vkladů účastníků turnaje).
53. Právě uvedené úvahy lze považovat toliko za vodítko pro další úvahy správních orgánů v řízení navazujícím na tento zrušující rozsudek. Správní orgány budou v případě, že opětovně dospějí k závěru, že konečný bank karetního turnaje byl v případě garantovaného karetního turnaje tvořen částkou určenou žalobcem, o níž se v turnaji hrálo, bez ohledu na výši vybraných vkladů účastníků turnaje, přičemž součástí banku byly i žalobcovy finanční prostředky, povinny nejprve přezkoumatelně vysvětlit, co se rozumí pojmem „*konečný bank karetního turnaje*“ v případě garantovaných karetních turnajů. Následně budou povinny vyjevit úvahy o tom, proč dospěly k závěru, že by součástí tohoto konečného banku karetního turnaje měly být i peněžní prostředky žalobce, pokud by vklady hráčů nedosahovaly výše garance, resp. budou povinny vyjevit, na základě jakých úvah dospěly k tomu, že žalobce vůbec přispíval svými finančními prostředky do celkové výše sumy všech vkladů, a konečný bank karetního turnaje tak byl tvořen i žalobcovými finančními prostředky.
54. Správní orgány při výkladu, zda konečný bank karetního turnaje byl tvořen úhrnem částek vybraných na startovním od účastníků turnaje, nebo částkou určenou žalobcem, o níž se v turnaji hrálo bez ohledu na výši částky vybrané na startovním od účastníků turnaje, vezmou v potaz zejména zmiňovaný bod 4 části II. rozhodnutí MF a dále § 28 odst. 2 zákona o loteriích, dle něhož „[v]e vyúčtování podle odstavce 1 se uvádějí údaje o příjmech ze sázkových her, jimiž jsou vsazené částky, o výhrách vyplacených hráčům, o nákladech souvisejících s provozem hry“, a rovněž § 41b odst. 1 písm. d) zákona o loteriích, podle kterého „[d]ílčí základ odvodu tvoří částka, o kterou úhrn vsazených částek převyšuje úhrn vyplacených výher z her provozovaných podle § 2 písm. m) v případě dílčího základu odvodu z karetních turnajových a hotovostních sázkových her.“
55. Žalobce dále brojil proti závěrům správních orgánů o účtování o částkách na úhradu občerstvení, jak bylo prováděno žalobcem. Namítal, že se správní orgány řádně nevypořádaly s jeho námitkami, že částka na úhradu občerstvení během pokerových turnajů nebyla nikdy součástí částky, kterou se vstupovalo do hry, ani konečného banku, ale vždy byla samostatná a oddělená. O tuto částku se nikdy nehrálo a byla zkonsumována účastníky turnaje mimo vlastní hru. Žalobce o této částce nikdy neúčtoval jako o svých výnosech.

56. Soud tomuto tvrzení žalobce nepřisvědčil.
57. Žalovaný se s těmito námitkami vypořádal v bodech [40] až [43] napadeného rozhodnutí. S ohledem na to, že žalobce zahrnoval částku na úhradu občerstvení ve svých vyúčtováních do úhrnu vsazených částek, nepřisvědčil argumentaci žalobce, že částka na úhradu občerstvení nebyla nikdy součástí částky, s níž se vstupovalo do hry, resp. že částka určená na úhradu občerstvení nesouvisela s příjmy žalobce podléhajícími odvodové povinnosti. Žalovaný se tak řádně vypořádal s podstatou žalobcovy odvolací argumentace.
58. Žalobce nesouhlasil ani s věcnou argumentací žalovaného. Proti jeho závěrům prezentoval žalobní námitky takřka totožné s odvolacími námitkami.
59. Nejprve je třeba vymezit, co bylo předmětem napadeného, resp. prvoinstančního rozhodnutí ve vztahu k žalobní argumentaci týkající se účtování o částkách určených na občerstvení. Správní orgány uložily žalobci pokutu za spáchání mj. správního deliktu dle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích spočívajícího v tom, že žalobce předložil chybná vyúčtování z provozování sázkových her provozovaných dle § 2 písm. m) bod 1 zákona o loteriích, čímž porušil § 28 ve spojení s § 39 zákona o loteriích. Žalobce dle správních orgánů pochybil tím, že v případě jím pořádaných karetních turnajů neúčtoval jako o svém příjmu rovněž o částkách určených, dle žalobce, na úhradu občerstvení pro účastníky turnajů.
60. Podle § 28 odst. 2 zákona o loteriích se ve vyúčtování podle § 28 odst. 1 téhož zákona uvádějí údaje o příjmech ze sázkových her, jimiž jsou vsazené částky, o výhrách vyplacených hráčům, o nákladech souvisejících s provozem hry.
61. Podle § 41b odst. 5 zákona o loteriích se za vsazenou částku považuje souhrn přijatých plnění provozovatelem, který tvoří vklad (sázka) a případný poplatek či jiné plnění související s uskutečňovaným vkladem (sázkou).
62. Právě citovanou právní úpravu lze shrnout tak, že ve vyúčtování se uvádějí údaje o příjmech ze sázkových her, jimiž jsou vsazené částky, přičemž vsazenou částkou se míní souhrn přijatých plnění provozovatelem tvořený mj. jiným plněním souvisejícím s uskutečňovaným vkladem. Vsazenou částkou ve smyslu zákona o loteriích tak není pouze částka tvořená vkladem, nýbrž ke vkladu mohou přistoupit i další, provozovatelem loterie vybírané částky, pokud souvisí s uskutečňovaným vkladem. Ačkoliv je vymezení pojmu „*vsazená částka*“ obsaženo v části šesté zákona o loteriích, nevyplývá z jazykového vyjádření právní normy obsažené v § 41b odst. 5 zákona o loteriích, ani ze systematiky zákona o loteriích žádný důvod, proč by toto vymezení nebylo možno vztáhnout i na pojem „*vsazená částka*“ dle § 28 odst. 2 zákona o loteriích. Naopak, je žádoucí tentýž pojem obsažený v témže právním předpisu vykládat totožně.
63. Soud se ztotožnil s posouzením věci tak, jak bylo provedeno žalovaným v bodech [40] až [43] napadeného rozhodnutí. Významnou pro posouzení důvodnosti žalobní argumentace byla úvaha žalovaného, že žalobce v některých případech sám zahrnoval ve vyúčtováních částku na úhradu občerstvení do úhrnu vsazených částek, a úvaha, že částku na úhradu občerstvení bylo možné považovat za poplatek či jiné plnění související s uskutečňovaným vkladem ve smyslu § 41b odst. 5 zákona o loteriích.
64. Ačkoliv je pravdou, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí výslovně nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce stran uvádění částek na úhradu občerstvení ve vyúčtování dle § 28 zákona o loteriích (např. s odvolací námitkou týkající se účtování o částkách na úhradu občerstvení dle zákona o účetnictví), postavil proti odvolací

argumentaci žalobce vlastní ucelenou argumentaci týkající se aplikace výše citovaných rozhodných ustanovení zákona o loteriích, která jako celek obстоjí a která jako celek vyvrací argumentaci žalobce. Takový postup žalovaného nelze shledat nezákonným, resp. zakládajícím nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud dodává, že se s argumentací žalovaného ztotožnil, protože s ohledem na její přezkoumatelnost a zákonnost na ni odkazuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č.j. 6 Afs 29/2021-38, bod [14]). Žalobce byl dle § 28 odst. 2 zákona o loteriích ve spojení s § 41b odst. 5 téhož zákona povinen uvádět ve vyúčtování mj. údaje o příjmech ze sázkových her, jimiž byly vsazené částky, přičemž vsazenými částkami se rozuměl souhrn plnění přijatého žalobcem tvořený vkladem a případným jiným plněním souvisejícím s uskutečňovaným vkladem. Za takové jiné plnění bylo možno v projednávané věci považovat částku přijatou žalobcem na občerstvení, neboť částka na občerstvení byla strhávána z každého uskutečněného vkladu každého z účastníků turnaje, a zároveň Voucher, jakožto forma výhry v turnaji představující vstupné do jiného turnaje, v sobě zahrnoval částku na úhradu občerstvení.

65. Pro úplnost soud dodává, že argumentace žalobce účtováním dle zákona o účetnictví byla v projednávané věci nepřiléhavá a mýjela se s důvody napadeného rozhodnutí a relevantní právní úpravou, neboť zákon o loteriích sám jednoznačně určoval, jakým způsobem má být účtováno o vsazených částkách. Stejně tak byla mimoběžná argumentace, jíž žalobce tvrdil, že částka na úhradu občerstvení nikdy nevstupovala do konečného banku. Podstatou části napadeného rozhodnutí týkající se účtování o částkách na úhradu občerstvení totiž byla toliko nesprávnost v účtování žalobcem o těchto částkách podle § 28 odst. 2 zákona o loteriích ve spojení s § 41b odst. 5 téhož zákona. Správní orgány ve svých rozhodnutích ani netvrdily, že by žalobce tímto postupem porušil herní plán.
66. Soud nepřisvědčil ani dílčí části tohoto okruhu žalobních námitek, že správní orgány pominuly, že v případě částek na úhradu občerstvení se nejednalo o příjem žalobce. Žalovaný naopak v bodě [40] napadeného rozhodnutí dovodil, že se jednalo o příjem žalobce, neboť žalobce zahrnoval v některých případech částku na úhradu občerstvení do úhrnu vsazených částek, resp. v bodě [41] napadeného rozhodnutí dovodil, že Voucher, jakožto forma výhry v turnaji představující vstupné do jiného turnaje, v sobě zahrnoval částku na úhradu občerstvení.
67. Soud se dále zabýval okruhem žalobních námitek, v němž žalobce brojil proti závěrům správních orgánů ve vztahu k porušení § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích tím, že měl vyplácet část výher nikoliv v penězích, nýbrž v tzv. Voucherech. Žalobce namítal, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s argumentací žalobce a právní podstatou Voucherů.
68. I ve vztahu k této části napadeného rozhodnutí soud dospěl ke shodnému závěru, jako v případě části týkající se účtování o částkách na úhradu občerstvení, a sice že ač žalovaný výslovně nereagoval na každou dílčí žalobcovu odvolací námitku, prezentoval proti žalobcově argumentaci vlastní ucelenou argumentaci, kterou vypořádal námitky obsažené v žalobcově odvolání (srov. body [26] až [28] napadeného rozhodnutí). Takový postup žalovaného nelze shledat nezákonným (viz výše). Žalovaný dovodil, že vyplácení výher formou Voucherů bylo v rozporu s § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích. Vouchery byly v některých případech užity jako úhrada vstupného do jiných turnajů. Proto nebylo možné považovat Vouchery za sázejícím dosud neuplatněný nárok na vyplacení výhry,

nýbrž je bylo třeba považovat za poukázku na čerpání služby poskytované žalobcem spočívající v provozování loterií a jiných podobných her. Žalobce rovněž Vouchery zahrnoval do vyúčtování jednotlivých turnajů ve výčtu vyplacených výher, tudíž s Vouchery nakládal jako s vyplacenými výhrami. Soud tedy uzavírá, že nepřisvědčil námitce žalobce, že by se žalovaný řádně nevypořádal s jeho odvolací argumentací.

69. Žalobce proti části napadeného rozhodnutí týkající se vyplácení výher formou Voucherů uplatnil i věcnou argumentaci (ostatně ta nasvědčovala tomu, že žalobci bylo zřejmé, jakými důvody žalovaný podložil svůj závěr o vyplácení výher žalobcem formou Voucherů). Tato argumentace byla v zásadě shodná s argumentací odvolací.
70. Podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích mohou být předmětem výhry u peněžitých, číselných a okamžitých loterií a sázkových her výhradně peníze, pokud ministerstvo výjimečně nepovolí i výhry v jiných movitých věcech.
71. Předně, soud uvádí, že mezi účastníky řízení nebylo sporné, že žalobce v předmětných obdobích 2014 a 2015 nedisponoval povolením ministerstva, aby předmětem výhry byly jiné movité věci ve smyslu § 3 odst. 1 písm. a) *in fine* zákona o loteriích. V souladu s citovaným ustanovením zákona o loteriích tak mohly být předmětem výhry v případě žalobcem provozovaných her výhradně peníze. Z jazykového výkladu tohoto ustanovení zákona o loteriích je dle názoru soudu jednoznačně zřejmé, že pokud ministerstvo výjimečně nepovolí jinak, mohou být předmětem výhry v případě tam vyjmenovaných her pouze peníze v jejich obvyklém smyslu všeobecně směřitelného ekvivalentu. Jazykový výklad je však pouze prvotním přiblížením k obsahu právní normy, je východiskem pro objasnění si jejího smyslu a účelu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č.j. 9 As 69/2007-86, publ. pod č. 1737/2008 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, a ze dne 20. 12. 2007, sp. zn. IV. ÚS 1133/07, bod [36]). Dle názoru soudu, o tom, že předmětem výhry mohou být jen a pouze peníze ve smyslu všeobecně směřitelného ekvivalentu, svědčí i smysl a účel právní normy obsažené v § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích. Pouze takovým výkladem předmětného ustanovení totiž lze docílit ochrany hráčů před negativními dopady hazardních her (návykovost či patologické hráčství; přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2020, č.j. 10 As 219/2018-62, bod [20]). Ve společenském zájmu je minimalizovat motivaci hráčů k pokračování ve hře. Tento zájem nejlépe sleduje, pokud jsou předmětem výhry právě peníze. Pokud je předmětem výhry jiná hodnota či věc, např. umožňující hráči pokračování ve hře, je zřejmé, že smyslu a zájmu sledovaného § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích nemůže být dosaženo.
72. Mezi účastníky řízení panoval spor o právní povaze Voucherů. Účastníci řízení byli ve sporu v tom, zda lze předmětné Vouchery považovat za ekvivalent peněz či nikoliv. Soud přisvědčil správním orgánům, že žalobce postupoval v rozporu s § 3 odst. 1 písm. a) zákona o loteriích, když vyplácel výhry ve formě Voucherů, neboť ty nebylo možné považovat za ekvivalent peněz ve smyslu citovaného ustanovení zákona o loteriích. Tento okruh žalobních námitek tedy nebyl důvodným.
73. Vouchery totiž v některých žalobcem nezpochybňovaných případech sloužily jako prostředek pro úhradu startovného v jiných, navazujících turnajích. K proplácení Voucherů v těchto případech nedošlo. Svým způsobem tedy Vouchery motivovaly hráče v pokračování ve hře. Této funkci Voucherů odpovídalo i vyjádření místopředsedy představenstva žalobce Mgr. Pejčocha v protokolu o kontrole ze dne 1. 7. 2016, že žalobce Vouchery používá z toho důvodu, aby se návštěvníci do kasina vraceli a účastnili se dalších

turnajů. Zároveň ovšem Vouchery nebylo možno považovat za ekvivalent peněz s ohledem na jejich všeobecnou nesměnitelnost. Vouchery nebyly všeobecně směnitelné, když za ně jejich držitel mohl získat buď peníze, nebo je mohl využít jako prostředek pro úhradu startovního v jiném turnaji. Jiný statek za Voucher jeho držitel získat nemohl. Zjevně tedy nebyla dána všeobecná směnitelnost Voucheru za jakýkoliv jiný statek, tudíž Voucher nebylo lze považovat za ekvivalent peněz. O tom, že Vouchery nebyly ekvivalentem peněz, svědčí i to, že žalobce je využíval pouze v případě tzv. satelitních turnajů (srov. bod 26 napadeného rozhodnutí), tedy pouze v případě některých, žalobcem vybraných karetních turnajů, čímž žalobce nutně musel sledovat nějaký zájem (zřejmě motivaci účastníků těchto turnajů pokračovat ve hře).

74. Pro úplnost soud dodává, že argumentace žalobce § 3 odst. 2 zákona o loteriích se míjela s předmětem sporu, neboť žalobce nebyl trestán za to, že by výhry vyplácel opožděně, nýbrž za to, v jaké formě výhry vyplácel, či jinými slovy za to, co bylo předmětem výhry. Rozsah § 3 odst. 2 zákona o loteriích však dopadá pouze na určení časového okamžiku, k němuž má být výhra provozovatelem hry vyplacena.
75. Tvrzení žalobce, že Vouchery nebyly předmětem výhry, bylo v rozporu se zjištěním žalovaného, že žalobce ve vyúčtováních s Vouchery nakládal jako s vyplacenými výhrami (bod [27] napadeného rozhodnutí).
76. Co se týče žalobních námitek uvedených v úvodu části žaloby označené číslem II., kde žalobce tvrdil, že správní orgány porušily žalobcem vyjmenované základní zásady činnosti správních orgánů, uvádí soud k této části žaloby, že tyto žalobní námitky byly formulovány zcela obecně, neboť z nich nebylo zřejmé, jakým konkrétním způsobem měly správní orgány vyjmenované základní zásady činnosti správních orgánů porušit (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu nebylo z vlastní iniciativy domýšlet za žalobce, jakým způsobem se mohlo projevit porušení těchto základních zásad, či jak tyto základní zásady byly porušeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2022, č.j. 4 Afs 185/2020-40, bod [28]).
77. Námitkou nedostatečné/neurčité formulace skutku se soud zabývat nemohl, protože byla uplatněna v rozporu se zásadou koncentrace řízení stanovenou v § 71 odst. 2 větě třetí s. ř. s. [*Rozšířit žalobu (...) o další žalobní body může (žalobce) jen ve lhůtě pro podání žaloby.*; srov. bod [50] původního rozsudku krajského soudu].
78. Co se týče závěrečné části žalobní argumentace týkající se porušení herního plánu žalobcem, uvádí k ní soud, že vzhledem k tomu, že ji Nejvyšší správní soud shledal ve zrušujícím rozsudku správnou (srov. body [46] až [55] zrušujícího rozsudku), odkazuje účastníky řízení na body [39] až [45] původního rozsudku krajského soudu.
79. Vzhledem k výše uvedenému soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto jej zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (srov. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že totožnou vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v absenci důvodů pro závěr, že součástí konečného banku karetního turnaje měly být i peněžní prostředky žalobce, pokud by vklady hráčů nedosahovaly výše garance, resp. i v prvoinstančním rozhodnutí chyběly důvody pro závěr, že žalobce vůbec přispíval svými finančními prostředky do celkové výše sumy všech vkladů a konečný bank karetního turnaje tak byl tvořen i žalobcovými finančními prostředky, zrušil soud postupem dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i prvoinstanční rozhodnutí.

Zároveň soud setrval i na závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí i prvoinstančního rozhodnutí ve vztahu k porušení herního plánu žalobcem v případě tzv. rankingových turnajů (srov. předchozí bod tohoto rozsudku).

80. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
81. Pro úplnost soud dodává, že argumentace účastníků řízení v jejich podáních, jimiž reagovali na zrušující rozsudek, a týkající se rozsahu, v němž by soud měl zrušit napadené rozhodnutí, nebyla s ohledem na zrušení i prvoinstančního rozhodnutí významná. Prvoinstanční rozhodnutí totiž bylo složeno ze tří výroků, přičemž správním orgánům vytýkané vady se týkaly jak výroku I. prvoinstančního rozhodnutí, tak jeho výroku II. Výrok III. o nákladech správního řízení pak byl závislý na přechozích výrocích prvoinstančního rozhodnutí. Bylo tedy důvodné zrušit i prvoinstanční rozhodnutí jako celek (výrok I. a II. z důvodu nepřezkoumatelnosti částí odůvodnění týkajících se těchto výroků, výrok III. z důvodu, že odpadl titul pro uložení povinnosti žalobci uhradit náhradu nákladů řízení). Pokud pak odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí jako celku bylo jedním výrokem napadeného rozhodnutí zamítnuto, musel soud zrušit i napadené rozhodnutí v jeho celém rozsahu.
82. Závěrem soud uvádí, že neprovedl důkazy navržené žalobcem, neboť jejich provedení nebylo rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby.

[VIII] Náklady řízení

83. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. K tomu soud poznamenává, že pro přiznání nároku na náhradu nákladů řízení je rozhodující finální úspěch ve věci. Žalobci byla přiznána náhrada nákladů za řízení před krajským soudem i za řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem v celkové výši 25 834 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč, z odměny advokáta za pět úkonů právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (= 15 500 Kč), z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za pět úkonů právní služby podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (= 1 500 Kč), z náhrady hotových výdajů – cestovních výdajů za cestu Praha – Plzeň a zpět k jednání před soudem dne 26. 6. 2019 podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve spojení s právními předpisy o cestovních náhradách (= 1 270,88 Kč) a z náhrady za promeškaný čas strávený na cestě Praha – Plzeň a zpět k jednání před soudem dne 26. 6. 2019 podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu (= 600 Kč).
84. Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) žaloba a 3) účast na jednání před soudem dne 26. 6. 2019, 4) vyjádření ke kasační stížnosti, 5) replika ze dne 3. 12. 2021.
85. Co se týče cestovních výdajů, celková vzdálenost Praha – Plzeň a zpět byla zástupkyní žalobce vyčíslena v akceptovatelné délce 207 km. Advokátka užila osobního automobilu o průměrné spotřebě 6,07 litru pohonné hmoty (NM) na 100 km. Cestovní výdaje za uvedenou cestu jsou tak součtem náhrady za spotřebované pohonné hmoty: 6,07 litru x 2,07 km x 33,60 Kč = 422,18 Kč a základní náhrady (amortizace): 207 km x 4,10 Kč = 848,70 Kč, tedy celkem 1 270,88 Kč. Čas strávený cestou do Plzně a zpět byl zástupkyní žalobce uplatněn rovněž v akceptovatelném rozsahu šesti půlhodin.

86. Do nákladů řízení byla v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. zahrnuta také částka, která odpovídá příslušné sazbě daně z přidané hodnoty, vypočtená z odměny za zastupování a z příslušných náhrad ($18\,870,88 \times 0,21 = 3\,962,88$ Kč).
87. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. 8. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu